

Γιατί δεν μπορούμε να εξοβελίσουμε την ηθική από τη ζωή μας

Γιούλη Ι. Παπαϊωάννου

Διανύουμε μία εποχή που διακρίνεται από δύο αντίπαλες τάσεις: από τη μία, παραδοσιακές αξίες, θεσμοί και διάφορες άλλες έννοιες ή ανθρωπινες εκδηλώσεις, όπως η θρησκεία ή η ηθική, τίθενται υπό αμφισβήτηση· από την άλλη, καταβάλλονται σημαντικές προσπάθειες να διασωθεί το κύρος όλων αυτών των εννοιών που έχουν μπει στο στόχαστρο της αμφιβολίας – ενίοτε και της αποδοκιμασίας. Αλήθεια, θα μπορούσαμε να εξοβελίσουμε την ηθική από τη ζωή μας εύκολα, αβίαστα και, κυρίως, χωρίς να δημιουργηθεί ένα δυσαναπλήρωτο κενό;

Αυτό ακριβώς το ερώτημα επιχειρείται να απαντηθεί στο πλαίσιο της εν λόγω μελέτης, όπου αν τελικά αναδεικνύεται η ανάγκη διαφύλαξης της ηθικής είναι όχι τόσο για να αποφευχθούν περιπτώσεις ηθικής ασυδοσίας όσο γιατί επιβάλλεται από την ίδια μας τη φύση – τη φύση μας ως όντων που μιλούμε και χειρίζονται το γλωσσικό μέσο για λόγους που δεν περιορίζονται απλώς στην επιβίωσή μας αλλά εκτείνονται στη μετάδοση υψηλών νοημάτων.

Η θεώρηση της ουτοπίας στο έργο του Κώστα Στρ. Παπαϊωάννου. Μία κριτική προσέγγιση

Παναγιώτα Βάσση

Το πνευματικό έργο του Κώστα Παπαϊωάννου διακρίνεται συμβατικά σε τρία πεδία που αντιστοιχούν σε τρεις διαφορετικές χρονικές περιόδους:

α) 1942- 1958: «ανθρωπιστική» περίοδος, β) 1954-1967: «μαρξιστική» περίοδος, γ) 1968-1981: «λενινιστική» περίοδος.

Η ένταξη της ουτοπίας ως θεματικού-κριτικού πεδίου στη σκέψη του Παπαϊωάννου διέρχεται και συνέχεια και τις τρεις περιόδους του έργου του: